

toku imé Bogín. In zakaj bi ne zaslužil otočič tega imena? Saj izvira iz jezera, kamor je padla božja solzica.

Tisočletja se vže lesketá divno jezero v podnožji visokih snežnikov. Stara božanstva so zginila in so komaj še po imenu znana. Potomci so pozabili na ime bistrega potoka in zaznamovali kraj ob potoku „na mlinih“, a potok sam je ostal brez imena. Stoletja vže goni potočič mlinska kolesa ter hiti nizdólu v sosedno dolino, katera je vzprejela njegovo staro imé „Bogín“. Človek pa je v svojej zmoti iz „g“ napravil „h“, in takó je nastala iz „Boginske doline“ „Bohinjska dolina“, po katerej buči Bohinjska Sava, izvirajoča iz Bohinjskega jezera na podnožji visokih vrhov mogočnega Triglava.

Tudi ptujci so radi dohajali v ta kraj in raznesli vest o divnem jezeru in njegovej okolici po širokem svetu. Zavist in hrepenenje po ptujem imetji sta privedla sovražnike v deželo in tako tudi v srečni planinski raj. Da bi jezerci laglje branili svojo imovino, postavili so na strmo pečino nad jezerom utrjen grad, a na nasprotnem hribu, od koder se vidi daleč na okoli, razpostavljali so straže. Še danes se imenuje vas pod pečino ob jezeru z gradom vred kratko „Grad“ in nasprotni hrib „Straža.“

Kadar pripodi vihar nevihto in odméva grôm po gorah in pečinah ter se sneg in toča vsipljeta po gorovji, da s človekom vred trepeče v svetem strahu vsa narava, prebledeva vsa okolica, takrat prebledeva ž njo tudi sôlza božja — divno jezero. In človek se obrača kakor nekđaj tjà na jezerski osredek, kjer stoji hram božji in se dviga presveti križ v višave.

Tisočletja vže pili in razjéda Bohinjska Sava skalovje pod Stražo in Babjem zobom; preko jezera od zelenega otoka sém pa nam doní nasproti zvon hrepenenja, zvon človeških željá. Visoko nad rajskim Bledom pa se vozi kraljevi orel v mogočnih zračnih krogih.

Jos. Lavrič.

Mladóstno veselje.

Vže dolgo je, da deček bil
Sem deček prevesél —
Oj hitro se spremina čas,
Ki mi mladóst je vzél.

Zvenélo mi obličje je
Mladósti kinč in cvet,
Veselja mladih let več ni
Ter mož korakam v svet.

Ohranil pa sem še spomin
Na dôbo rádostno,
V njem krepko moje še žíví
Veselje mládostno.

Enkrat ga vžival sem ljubó
Na svetu — le enkrat,
Zato po njem si zdaj želim,
Bi spet ga vžival rad.

Prebritko bije mi sréc
Zamán si to želim . . .
Minulo je — v nebesih le
Veselje spet dobim.

J. L—l.